

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

1999 Julkaistu Helsingissä 11 päivänä marraskuuta 1999 N:o 1010—1019

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1010	Laki kirjastolain 12 §:n muuttamisesta	2533
1011	Laki taiteilijaprofessorin viroista ja valtion taiteilija-apurahoista annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen muuttamisesta	2534
1012	Laki eräistä kirjailijoille ja kääntäjille suoritettavista apurahoista ja avustuksista annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen muuttamisesta	2535
1013	Laki kuntien kulttuuritoiminnasta annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen muuttamisesta	2536
1014	Laki vakuutustarkastuksen kustantamisesta annetun lain muuttamisesta	2537
1015	Laki vakuutusenvälittäjistä annetun lain 18 §:n muuttamisesta	2539
1016	Laki tapaturma- ja liikennevakuutuslaitoksilta vuodelta 2000 perittävästä maksusta	2540
1017	Asetus Ahvenanmaan maakunnassa olevista yleisistä ennakkoäänestyspaikoista vuoden 2000 tasavallan presidentin vaalissa	2542
1018	Asetus aluksen miehityksestä, laivaväen pätevyydestä ja vahdinpidosta annetun asetuksen muuttamisesta	2544
1019	Liikenneministeriön päätös aluksen laivaväen pätevyydestä	2545

N:o 1010

L a k i

kirjastolain 12 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 4 päivänä joulukuuta 1998 annetun kirjastolain (904/1998) 12 §:n 2 momentti seuraavasti:

12 §

Tässä laissa tarkoitettuihin valtionosuuksiin sekä valtionavustuksiin voidaan vuoden 2000 loppuun käyttää myös veikkauksen ja raha-arpajaisten voittovaroja.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 2000.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Kulttuuriministeri *Suvi Lindén*

HE 54/1999
SiVM 1/1999
EV 44/1999

N:o 1011

Laki

taiteilijaprofessorin viroista ja valtion taiteilija-apurahoista annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan taiteilijaprofessorin viroista ja valtion taiteilija-apurahoista annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta 3 päivänä joulukuuta 1993 annetun lain (1066/1993) voimaantulosäännös, sellaisena kuin se on laissa 834/1998, seuraavasti:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 1994 ja on voimassa 31 päivään joulukuuta 2000. Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 2000.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Kulttuuriministeri *Suvi Lindén*

N:o 1012

Laki

eräistä kirjailijoille ja kääntäjille suoritettavista apurahoista ja avustuksista annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan eräistä kirjailijoille ja kääntäjille suoritettavista apurahoista ja avustuksista annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta 3 päivänä joulukuuta 1993 annetun lain (1067/1993) voimaantulosäännös, sellaisena kuin se on laissa 833/1998, seuraavasti:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi- Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
mikuuta 1994 ja on voimassa 31 päivään kuuta 2000.
joulukuuta 2000.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Kulttuuriministeri *Suvi Lindén*

N:o 1013

Laki

kuntien kulttuuritoiminnasta annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan kuntien kulttuuritoiminnasta annetun lain väliaikaisesta muuttamisesta 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun lain (1681/1992) voimaantulosäännös, sellaisena kuin se on laissa 832/1998, seuraavasti:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
kuuta 1993 ja on voimassa 31 päivään jou-
lukuuta 2000. Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
kuuta 2000.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Kulttuuriministeri *Suvi Lindén*

N:o 1014

Laki**vakuutustarkastuksen kustantamisesta annetun lain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan vakuutustarkastuksen kustantamisesta 14 päivänä heinäkuuta 1944 annetun lain (479/1944) 1, 2, 2 a ja 4 §, sellaisina kuin ne ovat 1, 2 ja 2 a § laissa 94/1999 ja 4 § osaksi viimeksi mainitussa laissa ja laissa 950/1977, sekä *lisätään* lakiin uusi 1 a ja 1 b § seuraavasti:

1 §
 Vakuutus- ja eläkelaitosten sekä muiden vakuutuslalla toimivien valvonnasta aiheutuvat kustannukset ja välttämättömät investointimenot katetaan valvonta- ja toimenpidemaksuilla.
 Vakuutusvalvontaviraston valvonnassa olevien on suoritettava kultakin vuodelta valvontamaksu, jonka perusteet asianomainen ministeriö määrää Vakuutusvalvontaviraston esityksestä.
 Valvontamaksun perusteet muodostuvat kiinteästä perusmaksusta ja siihen lisättävästä suhteellisesta maksusta.
 Valvottavien hakemusten perusteella annettavista päätöksistä sekä rekisteriotteista ja todistuksista perittävät maksut samoin kuin muut valtion maksuperustelain (150/1992) mukaisesti perittävät maksut otetaan vähennyksenä huomioon tämän lain mukaista maksua määrättäessä.

1 a §
 Valvontamaksu määrätään ryhmittäin siten, että oman ryhmänsä muodostavat:
 1) henkivakuutusyhtiöt;

2) vahinkovakuutusyhtiöt;
 3) työeläkevakuutusyhtiöt;
 4) eläkesäätiöt ja vakuutuskassoista eläkekassat;
 5) muut vakuutuskassat kuin eläkekassat;
 6) työeläkekassa, esiintyvien taiteilijoiden ja eräiden erityisryhmien eläkekassa, maatalousyrittäjien eläkelaitos ja merimieseläkekassa;
 7) eläketurvakeskus;
 8) vakuutusyhdistykset;
 9) vakuutuksenvälittäjistä annetussa laissa (251/1993) tarkoitetut vakuutuksenvälittäjät; ja
 10) muut yhteisöt, laitokset ja elinkeinonharjoittajat, joiden valvonta ja tarkastus on lailla säädetty Vakuutusvalvontaviraston tehtäväksi.
 Ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetun lain (398/1995) 2 §:ssä tarkoitetut kolmannen maan vakuutusyhtiöt, joilla on lupa harjoittaa vakuutusliikettä Suomessa, luetaan henkivakuutusyhtiöiden ja vahinkovakuutusyhtiöiden ryhmään sen mukaan, minkä vakuutusluokan mukaista vakuutustoimintaa

niillä on toimilupansa mukaan oikeus harjoittaa.

1 b §

Kiinteä perusmaksu määritellään ryhmitäin.

Suhteellinen maksu määräytyy kussakin ryhmässä lukuun ottamatta ryhmää 9 laitoksen maksuunpanovuotta edeltävältä tilikaudelta kirjaamien vakuutusmaksutulon, sijoitustoiminnan nettotuoton ja vakuutusteknisen vastuuvelan perusteella siten kuin asianomainen ministeriö Vakuutusvalvontaviraston esityksestä päättää. Ryhmässä 9 maksu määräytyy vakuutuksenvälittäjäryityksessä työskentelevien vakuutuksenvälittäjien henkilöluvun mukaan.

Jos vakuutuskannan siirron tai siihen verrattavan poikkeuksellisen syyn seurauksena ei edellä mainittuja maksuperusteita jonkin laitoksen osalta voida käyttää suhteellista maksua määriteltäessä, voi asianomainen ministeriö vahvistaa laitokselle kyseisen vuoden maksun viraston esityksestä.

2 §

Valvontamaksun suorituskuukausi on tammi-kuu. Jos Vakuutusvalvontaviraston menot poikkeuksellisesti odottamattomasta ja ennalta arvaamattomasta syystä osoittautuvat valvontamaksuilla kerättävää määrää suuremmiksi, voidaan maksua suoritusvuoden aikana tarkistaa.

Vakuutusvalvontavirasto tekee 1 §:n 2 momentissa tarkoitetun esityksen suoritusvuotta edeltävän marraskuun loppuun mennessä. Esityksessä otetaan huomioon aiemmista valvontamaksuista kertynyt yli- tai alijäämä.

Virasto määrää laitospohjaisen valvontamaksun seuraavalta talousarviovuodelta ja toimittaa valvontamaksun maksuunpanon ennen valvontamaksun suoritusvuoden alkua.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

2 a §

Mitä tässä laissa säädetään Vakuutusvalvontaviraston valvonnassa olevien laitosten suoritettavasta valvontamaksusta, koskee vastaavasti työttömyyskassoja. Työttömyyskassat muodostavat oman ryhmänsä maksua määrättäessä. Asianomainen ministeriö kuitenkin:

1) määrää 1 §:n 2 momentissa tarkoitetut perusteet ilman Vakuutusvalvontaviraston esitystä;

2) vahvistaa valvontamaksun 1 b §:n 3 momentissa tarkoitetussa tapauksessa ilman Vakuutusvalvontaviraston esitystä; ja

3) suorittaa 2 §:ssä Vakuutusvalvontavirastolle säädetyt tehtävät.

4 §

Sillä, joka on tyytymätön asianomaisen ministeriön maksun perusteita koskevaan päätökseen tai itse laitokselle määrättyyn maksuun, on oikeus valittaa päätöksestä korkeimpaan hallinto-oikeuteen niin kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

Maksu on valituksesta huolimatta suoritettava 2 §:n 1 momentissa mainitun ajan kuluessa.

Jos maksua on muutoksenhakuviranomaisen päätöksellä alennettu tai se on poistettu, on alennetulle tai poistetulle määrälle kertynyt viivästyskorko myös palautettava.

Tämä laki tulee voimaan 15 päivänä marraskuuta 1999.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Tätä lakia sovelletaan myös käsiteltäessä edellisten vuosien ali- tai ylijäämää noudattaen kuitenkin sitä laitosten ryhmittelyä, joka oli vuoden 1999 maksun peruste.

Ministeri *Eva Biaudet*

N:o 1015

Laki**vakuutusenvälittäjistä annetun lain 18 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan vakuutusenvälittäjistä 19 päivänä helmikuuta 1993 annetun lain (251/1993)
18 §,
sellaisena kuin se on laissa 86/1999, seuraavasti:

18 §

*Valvonnasta aiheutuvien kustannusten
korvaus*tystä valvonnasta aiheutuvien kustannusten
korvaamiseksi suoritettavasta valvontamak-
susta säädetään erikseen.

Vakuutusenvälittäjien tässä laissa sääde-

Tämä laki tulee voimaan 15 päivänä mar-
raskuuta 1999.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Tasavallan Presidentti**MARTTI AHTISAARI**Ministeri *Eva Biaudet*

N:o 1016

Laki**tapaturma- ja liikennevakuutuslaitoksilta vuodelta 2000 perittävästä maksusta**

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §
 Vakuutuslaitosten, joilla on oikeus myöntää Suomessa tapaturmavakuutuslaissa (608/1948) tai liikennevakuutuslaissa (279/1959) tarkoitettuja pakollisia vakuutuksia, sekä maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain (1026/1981) 2 §:ssä tarkoitetun maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitoksen on suoritettava kansaneläkelaitokselle, siten kuin jäljempänä säädetään, sairausvakuutuslain (364/1963) 59 §:n 1 momentissa säädetyn valtion takuusuorituksen pienentämiseksi vuonna 2000 maksu, joka on yhteensä 307 miljoonaa markkaa. Tästä maksusta tapaturmavakuutuksia myöntävien vakuutuslaitosten osuus on 156 miljoonaa markkaa ja liikennevakuutuksia myöntävien vakuutuslaitosten osuus 129 miljoonaa markkaa. Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitoksen osuus on 22 miljoonaa markkaa.

2 §
 Edellä 1 §:ssä tapaturmavakuutuslaitoksille säädetty maksuosuus jakautuu niiden kesken tapaturmavakuutuslain mukaisista muista kuin 57 §:ssä säädetyistä vakuutuksista vuoden 2000 tilinpäätöksellä vahvistettujen vakuutusmaksutulojen suhteessa. Liikennevakuutuslaitoksille säädetty maksu jakautuu niiden kesken vuoden 2000 tilinpäätöksellä

vahvistettujen liikennevakuutusmaksutulojen suhteessa. Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitoksen 1 §:ssä säädetty maksuosuus on lopullinen.

3 §
 Sen estämättä, mitä tapaturmavakuutuslain 35 §:n 2 momentissa ja maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain 13 §:ssä säädetään, tästä laista vakuutuslaitoksille aiheutuva menojen lisäys voidaan vuonna 2000 ja sen jälkeen sisällyttää pakollisen tapaturmavakuutuksen vakuutusmaksujen perusteisiin ja lukea maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen kokonaiskustannuksiin.

Tästä laista johtuvasta maksutulon lisäyksestä ei kuitenkaan peritä eräistä vakuutusmaksuista suoritettavasta verosta annetussa laissa (664/1966) tarkoitettua vakuutusmaksuveroa, liikennevakuutuslain mukaista liikenneturvallisuusmaksua, tapaturmavakuutuslain 35 §:n 4 momentin mukaista työturvallisuusmaksua eikä 58 §:n ja 60 §:n 6 momentin mukaisia maksuja eikä eräiden tapaturmakorvausten sitomisesta palkkatasoon annetun lain (957/1971) 2 §:n eikä tapaturmavakuutuslain perusteella korvattavasta kuntoutuksesta annetun lain (625/1991) 12 §:n mukaisia maksuja. Tämän lain mukaisista maksua ei oteta myöskään huomioon maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain

14 §:n mukaisia työturvallisuuskuluja määrättäessä.

4 §

Tapaturma- ja liikennevakuutuslaitokset ovat velvollisia suorittamaan kalenterikuukausittain ennakkoa 1 §:ssä tarkoitettua maksusta. Ennakon suuruus on kalenterikuukaudelta 1/12 vakuutuslaitosten maksettaviksi 1 §:ssä säädetystä määrästä. Ennakko jakautuu tapaturmavakuutuslaitosten kesken ja liikennevakuutuslaitosten kesken vuoden 1998 tilinpäätöksellä vahvistettujen pakollisen tapaturmavakuutuksen ja liikennevakuutuksen vakuutusmaksutulojen suhteessa.

Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitos maksaa kalenterikuukaudelta 1/12 sen maksettavaksi 1 §:ssä säädetystä määrästä.

Vakuutuslaitoksen on suoritettava kunkin kuukauden 15 päivään mennessä ennakko tapaturmavakuutusmaksutulosta Tapaturmavakuutuslaitosten liitolle ja liikennevakuutusmaksutulosta liikennevakuutuskeskukselle. Sosiaali- ja terveysministeriö välittää maksut kansaneläkelaitokselle. Sosiaali- ja terveysministeriöllä on oikeus veloittaa Tapaturmavakuutuslaitosten liiton ja liikennevakuutuskeskuksen tilejä suoritetun ennakoiden määrällä välittäessään 1 §:ssä säädetyn markkamäärän kansaneläkelaitokselle.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

5 §

Edellä 4 §:n 1 momentissa tarkoitettujen tapaturma- ja liikennevakuutuslaitosten ennakoina suorittamat maksuosuudet tarkistetaan vastaamaan 2 §:ssä säädettyä maksuosuuksien jakautumista sen jälkeen, kun tapaturma- ja liikennevakuutuksen vakuutusmaksutulot vuodelta 2000 on tilinpäätöksellä vahvistettu.

Sosiaali- ja terveysministeriö vahvistaa kunkin vakuutuslaitoksen ennakon sekä lopullisen maksuosuuden määrän. Tapaturmavakuutuslaitosten liitto ja liikennevakuutuskeskus huolehtivat 1 momentin mukaisten lopullisten maksuosuuksien keräämisestä ja tilittämisestä vakuutuslaitoksille.

6 §

Tarkempia määräyksiä tämän lain täytäntöönpanosta antaa tarvittaessa sosiaali- ja terveysministeriö.

7 §

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2000. Laki koskee vuodelta 2000 suoritettavaa maksua.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Ministeri *Eva Biaudet*

N:o 1017

Asetus

Ahvenanmaan maakunnassa olevista yleisistä ennakkoäänestyspaikoista vuoden 2000 tasavallan presidentin vaalissa

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Oikeusministerin esittelystä säädetään 2 päivänä lokakuuta 1998 annetun vaalilain (714/1998) 9 §:n 1 momentin ja 16 päivänä elokuuta 1991 annetun Ahvenanmaan itsehallintolain (1144/1991) 32 §:n nojalla, sellaisena kuin se on osaksi laissa 1556/1994, sekä Ahvenanmaan maakuntahallituksen suostumuksella:

1 §
Vuonna 2000 toimitettavassa presidentinvaalissa yleisiä ennakkoäänestyspaikkoja Ahvenanmaan maakunnassa ovat tämän asetuksen liitteessä mainitut postikonttorit.

2 §
Vaalitoimitsijan 1 §:ssä tarkoitettuun ennakkoäänestyspaikkaan määrää Ahvenan-

maan posti. Vaalitoimitsijaksi määrätään Ahvenanmaan postin palveluksessa oleva henkilö.

3 §
Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä joulukuuta 1999 ja on voimassa 10 päivään helmikuuta 2000.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Oikeusministeri *Johannes Koskinen*

Luettelo vuonna 2000 toimitettavassa presidentinvaalissa Ahvenanmaan maakunnassa olevista yleisistä ennakkoäänestyspaikoista.

Kunta	Postikonttori
Brändö	22920 Brändö
	22950 Jurmo
	22840 Lappo
Eckerö	22270 Eckerö
Finström	22410 Godby
Föglö	22710 Föglö
Jomala	22150 Jomala
Kumlinge	22820 Kumlinge
Kökar	22730 Kökar
Lemland	22610 Lemland
Maarianhamina	22100 Mariehamn
Saltvik	22320 Ödkarby
Sottunga	22720 Sottunga
Sund	22530 Sund
Vårdö	22550 Vårdö

N:o 1019

Liikenneministeriön päätös aluksen laivaväen pätevydestä

Annettu Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Liikenneministeriö on päättänyt aluksen miehityksestä, laivaväen pätevydestä ja vahdinpidosta 19 päivänä joulukuuta 1997 annetun asetuksen (1256/1997) 61 §:n nojalla, sellaisena kuin se on osaksi asetuksessa (1018/1999):

1 §

Määritelmät

Tässä päätöksessä tarkoitetaan:

1) vuoden 1997 miehityasetuksella aluksen miehityksestä, laivaväen pätevydestä ja vahdinpidosta annettua asetusta (1256/1997);

2) vuoden 1984 miehityasetuksella aluksen miehityksestä ja laivahenkilökunnan pätevydestä annettua asetusta (250/1984);

3) STCW-95 -yleissopimuksella Kansainvälisen merenkulkujärjestön (IMO) vuonna 1995 Lontoossa hyväksymää kansainvälistä merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevaa yleissopimusta, jolla muutettiin vuoden 1978 STCW-yleissopimusta; sekä

4) hätätilanteiden peruskoulutuksella kokonaisuutta, joka muodostuu STCW-95 -yleissopimuksen A-koodin taulukkojen A-VI/1-1, A-VI/1-2, A-VI/1-3 ja A-VI/1-4 mukaisesta pelastautumis-, palo-, ensiapu- ja työsuojelukoulutuksesta.

2 §

Kansimiehen koulutus

Vuoden 1997 miehityasetuksen 34 §:n 2

kohdassa säädettyyn kansimiehen koulutukseen tulee sisältyä:

1) pelastautumiskoulutusta, jossa käytetään aluksen omaa pelastamiseen tai pelastautumiseen tarkoitettua välineistöä ja jossa opitaan hengenpelastuslaitteiden sijainti, pelastusliivien ja -pukujen pukeminen, pelastusrenkaiden käyttö, pelastuslauttojen ja kellumavälineiden käyttöönottoon tarvittavat valmistelutoimenpiteet, pyroteknisten hätämerkinantolaitteiden sijainti ja käyttöohjeet, ensiapuvälineiden sijainti, vedestä pelastaminen sekä matkustajien avustaminen ja kommunikaatiovälineiden käyttö hätätilanteissa;

2) palonsammutuskoulutusta, jossa käytetään aluksen palonsammutusvälineitä ja jossa opitaan palonsammutuslaitteiden ja -välineiden sijainti ja käyttö, hätäpoistumistiet, konehuoneen palonsammutusjärjestelmän laukaiseminen, polttoainesäiliön pikasulkuventtiilin käyttö sekä ilmastoinnin ja palopeltien sulkeminen;

3) työturvallisuuskoulutusta, jossa opitaan aluksella työskennellessä käytettävät turvalliset työrutiinit, henkilökohtaiset suojavälineet ja niiden käyttö sekä kelluntapukineiden käyttö varsinkin kaiteiden ulkopuolella työskennellessä;

4) aluksen käsittelykoulutusta, jossa opi-

taan käsittelemään ja ohjaamaan alusta päällikön antamien ohjeiden mukaan sekä erikoistilanteissa myös itsenäisesti ohjaamaan alusta maamerkkien ja kompassin avulla, ohjaamaan alus laituriin sekä käynnistämään ja pysäyttämään aluksen koneisto; sekä

5) maissa annettavaa koulutusta, jonka muodostaa veneilijöille tarkoitettu ensiapukoulutus (SPR) tai vastaava koulutus sekä paloalan asiantuntijan järjestämä käytännön harjoitus käsisammuttimen ja sammutuspeitteen käyttämisestä palavan polttonesteen sammuttamiseen.

Kansimiehellä, joka palvelee sellaisessa kotimaanliikenteen aluksessa, jonka miehistodistukseen on merkitty enintään kolme kansimiestä tai jonka matkustajamäärä on enintään 250, tulee olla 1 momentissa mainittu koulutus.

Kansimiehellä, joka palvelee sellaisessa kotimaanliikenteen aluksessa, jonka miehistodistukseen on merkitty enemmän kuin kolme kansimiestä tai jonka matkustajamäärä on yli 250, tulee olla 1 momentissa mainitun koulutuksen lisäksi hätätilanteiden peruskoulutus.

Aluksen päällikön tulee antaa 1 momentin 1—4 kohdassa tarkoitettu koulutus ja siitä todistus, kun osaaminen on varmistettu.

3 §

Uudelta laivaväeltä vaadittava hätätilanteiden peruskoulutus kansainvälisen liikenteen aluksella

Kansainvälisen liikenteen aluksessa palvelulla henkilöllä, joka on aloittanut meripalvelun 1 päivänä elokuuta 1998 tai sen jälkeen, tulee olla hätätilanteiden peruskoulutus. Merenkululaitos antaa tarvittaessa hakemuksesta hätätilanteiden peruskoulutusta koskevan pätevyyskirjan.

Jos 1 momentissa tarkoitettu henkilö työskentelee matkustaja-aluksen talousosastolla, häneltä ei vaadita hätätilanteiden peruskoulutusta kokonaisuudessaan, mutta hänellä tulee olla hänelle määrättyjen tehtävien mukainen peruskoulutus hätätilanteiden varalta.

4 §

Vanhalta laivaväeltä vaadittava hätätilanteiden peruskoulutus kansainvälisen liikenteen aluksella

Kansainvälisen liikenteen aluksella palve-

levalla henkilöllä, joka on aloittanut meripalvelun ennen 1 päivää elokuuta 1998, tulee olla hätätilanteiden peruskoulutus viimeistään 1 päivänä helmikuuta 2002.

Jos 1 momentissa tarkoitettu henkilö työskentelee matkustaja-aluksen talousosastolla, häneltä ei vaadita hätätilanteiden peruskoulutusta kokonaisuudessaan, mutta hänellä tulee olla hänelle määrättyjen tehtävien mukainen peruskoulutus hätätilanteiden varalta.

Laivanisäntä voi antaa 1 momentissa tarkoitettua koulutuksen aluksella ennen 1 päivää helmikuuta 2002. Laivanisännän antaman koulutuksen lisäksi henkilön on täytynyt osallistua kahden viimeksi kuluneen vuoden aikana vähintään viiteen aluksella järjestettyyn hengenpelastuslaitteilla pidettyyn harjoitukseen, vähintään viiteen aluksella järjestettyyn palontorjuntavälineillä pidettyyn harjoitukseen sekä matkustaja-aluksella vähintään viiteen aluksella järjestettyyn evakuointiharjoitukseen.

Merenkululaitos antaa tarvittaessa hakemuksesta hätätilanteiden peruskoulutusta koskevan pätevyyskirjan, kun henkilö esittää todistuksen 1 momentissa tarkoitettua koulutuksesta tai laivanisännän antaman todistuksen 3 momentissa tarkoitettua koulutuksesta ja harjoituksista.

5 §

Miehistön pätevyystodistusten uusiminen

Uusittaessa vuoden 1984 miehitysasetuksen mukaista miehistön pätevyystodistusta vuoden 1997 miehitysasetuksen mukaiseksi kansainväliseen liikenteeseen oikeuttavaksi pätevyyskirjaksi henkilöllä tulee olla hätätilanteiden peruskoulutus.

6 §

Kansipäällystön pätevyyskirjojen uusiminen

Henkilöllä, joka vuoden 1997 miehitysasetuksen 16 §:n nojalla hakee kansipäällystön pätevyyskirjan uusimista, tulee olla:

1) todistus suoritettua ARPA -kurssista, tai jos todistusta ei ole, merenkulkualan koulutusta antavalle oppilaitokselle tai yksikölle osoitettu vastaava taito;

2) päällystön palokoulutus (STCW-95 A-VI/1-2 ja A-VI/3);

3) radioasemanhoitajan pätevyys; sekä

4) laivaväelle tarkoitettu ensiapukoulutus (STCW-95 A-VI/4-1).

Jos pätevyyskirjan uusimista haetaan vuoden 1997 miehitysasituksen 16 §:n 3 momentin 3 kohdassa tarkoitettua koulutuksen perusteella, koulutus tulee olla saatu merenkulkualan koulutusta antavassa oppilaitoksessa tai yksikössä hakemusta edeltäneiden viiden vuoden aikana. Tämän koulutuksen tulee sisältää myös 1 momentin 1—4 kohdassa tarkoitettu koulutus.

Jos pätevyyskirjan uusimista haetaan vuoden 1997 miehitysasituksen 16 §:n 3 momentin 4 kohdassa tarkoitettua työkokemuksen perusteella, 1 momentin 1—4 kohdassa tarkoitettu koulutus tulee olla saatu hakemusta edeltäneiden viiden vuoden aikana ja viimeistään ennen toimen vastaanottamista aluksella.

Jos vuoden 1984 miehitysasituksen mukainen pätevyyskirja sitä uusittaessa rajoitetaan koskemaan vain kotimaanliikennettä, ei 1 momentin 1—4 kohdassa mainittua lisäkoulutusta tarvita eikä vuoden 1997 miehitysasituksen 16 §:n ehtoja sovelleta.

7 §

Konepäällystön pätevyyskirjojen uusiminen

Henkilöllä, joka vuoden 1997 miehitysasituksen 16 §:n nojalla hakee konepäällystön pätevyyskirjan uusimista, tulee olla:

1) päällystön palokoulutus (STCW-95 A-VI/1-2 ja A-VI/3);

2) merimiestaitoa ja johtamista koskeva koulutus merenkulkualan koulutusta antavassa ammattikorkeakoulussa tai oppilaitoksessa (STCW-95 operatiivinen taso A-III/1 tai johtotaso A-III/2 riippuen pätevyyskirjasta); sekä

3) laivaväelle tarkoitettu ensiapukoulutus (STCW-95 A-VI/4-1).

Jos pätevyyskirjan uusimista haetaan vuoden 1997 miehitysasituksen 16 §:n 3 momentin 3 kohdassa tarkoitettua koulutuksen perusteella, koulutus tulee olla saatu merenkulkualan koulutusta antavassa oppilaitoksessa tai yksikössä hakemusta edeltäneiden viiden vuoden aikana. Tämän koulutuksen tulee sisältää myös 1 momentin 1—3 kohdassa tarkoitettu koulutus.

Jos pätevyyskirjan uusimista haetaan vuoden 1997 miehitysasituksen 16 §:n 3 momentin 4 kohdassa tarkoitettua työkokemuksen perusteella, 1 momentin 1—3 kohdassa

tarkoitettu koulutus tulee olla saatu hakemusta edeltävien viiden vuoden aikana ja viimeistään ennen toimen vastaanottamista aluksella.

Henkilön, jolla on vähintään viisi vuotta meripalvelua konepäällystötehtävissä sekä laivanisännän antama todistus

1) aluskohtaisesta koulutuksesta, joka koskee aluksen viippauksen, vakavuuden ja rungon rasitusten vaikutusta aluksen merikelpoisuuteen ja

2) siitä että hän osaa käyttää edellä mainittuihin seikkoihin liittyviä aluksen kaavioita ja tietokoneohjelmia,

katsotaan täyttävän 1 momentin 2 kohdassa mainitut koulutusvaatimukset, kun merenkuluviranomainen on varmistunut siitä, että henkilö hallitsee mainitut asiat.

Jos vuoden 1984 miehitysasituksen mukainen pätevyyskirja uusittaessa rajoitetaan koskemaan vain kotimaanliikennettä, ei 1 momentin 1—3 kohdassa mainittua lisäkoulutusta tarvita eikä vuoden 1997 miehitysasituksen 16 §:n ehtoja sovelleta.

8 §

Pätevyyskirjan rajoitukset eräissä tapauksissa

Vuoden 1984 miehitysasituksen mukaista yliperämiehenkirjaa uusittaessa merkitään vuoden 1997 miehitysasituksen mukaiseen yliperämiehenkirjaan rajoitus, jonka mukaan henkilö saa toimia päällikkönä lähiliikenteen aluksessa, jonka bruttovetoisuus on alle 3000, ja yliperämiehenä lähiliikenteessä.

Vuoden 1984 miehitysasituksen mukaista laivurinkirjaa uusittaessa merkitään vuoden 1997 miehitysasituksen mukaiseen vahtiperämiehenkirjaan rajoitus, jonka mukaan henkilö saa toimia päällikkönä tai yliperämiehenä Itämerellä aluksessa, jonka bruttovetoisuus on alle 1000, ja vahtiperämiehenä lähiliikenteen aluksessa, jonka bruttovetoisuus on alle 3000. Päällikkönä toimiakseen hänellä tulee lisäksi olla 12 kuukautta meripalvelua vahtiperämiehenä.

Vuoden 1984 miehitysasituksen mukainen pätevyyskirja voidaan uusittaessa rajoittaa koskemaan vain kotimaanliikennettä.

9 §

Muu palvelu kuljettajankirjaa varten

Vuoden 1997 miehitysasituksen 19 §:n 3

N:o 1019

kohdassa tarkoitetuksi muuksi vastaavaksi palveluksi hyväksytään merenkulkulaitoksen harkinnan mukaan myös palvelu huvialuksella, jonka pituus on yli 10 metriä ja kone-teho yli 50 kW.

10 §

Voimaantulo

Tämä päätös tulee voimaan 15 päivänä marraskuuta 1999.

Helsingissä 5 päivänä marraskuuta 1999

Liikenneministeri *Olli-Pekka Heinonen*

Hallitusneuvos Aila Salminen